

монъ, подъ който, като злато, течеше житото. Бърни, мълчаливъ като баща си, тантурестъ и набитъ, събираше отвѣното жито, мѣкнѣше на грѣбъ още човали откъмъ хамбаря.

Славенка свърши надве-натри съ прането и като хвърли още единъ погледъ къмъ чардака, къмъ червеното пасмо, дръпна се, за да се позакрие, до стената на обора. Тукъ бѣше топло, напечено отъ слънцето, въ цѣфналата слива, която бѣше току предъ Славенка, брѣмчаха пчели. Следъ като бѣше позамлъкналъ, гласътъ пакъ запѣ, издигна се нависоко като птица, разлѣ се. Следъ туй млѣкна, и сега, тихо наистина, но много ясно, чу се хармоника, която повтаряше сжщата пѣсенъ. Билялъ бѣше, той пѣеше, той свирѣше. Славенка слушаше усмихната.

— Хубаво, булка, хубаво. Скрѣстила си ржце и сто-о-ишъ!

Славенка каточе се събуди отъ сънь: жълтото, гжсто набрѣчкано лице на баба Иваница бѣше предъ нея.

— Свършихъ съ прането, — измѣнка Славенка.

— Че като си свършила прането, друга работа нѣмашъ ли?

Славенка наведе очи, не се обади и отмина. Но усмивката не се изгуби отъ лицето ѝ. Преди да си влѣзе, тя се обърна и потърси